

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **Mgr. J. V.**, zastoupené JUDr. Sylvou Totkovou Kolderovou, advokátkou se sídlem v Havířově-Městě, Pavlovova 8, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky**, se sídlem v Praze 1, Staroměstské nám. 6, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2013 č.j. MMR-8302/2013-83/539, ve věci zrušení stavebního povolení v přezkumném řízení,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj České republiky ze dne 11.4.2013 č.j. MMR-8302/2013-83/539 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Sylvy Totkové Kolderové, advokátky se sídlem v Havířově-Městě, Pavlovova 8.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2013 č.j. MMR-8302/2013-83/539, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20.12.2012 č.j. MSK 120912/2012, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 16.1.2012 č.j. MMFM 7024/2013, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu „stavební úpravy – nástavba rodinného domu č.p. X, ul. Skautská, Frýdek“ na pozemku parc. č. X v k.ú. Frýdek.

V podané žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:

- 1) Rozhodnutí je nepřezkoumatelné a zmatečné, když žalovaný má za to, že předmětem řízení byla výstavba společné štítové zdi, což není pravdou, neboť šlo o nástavbu rodinného domku žalobkyně a sporným se stal přesah izolace stěny zasahující v rozsahu několika cm na zastavěný pozemek vlastníků sousední nemovitosti.
- 2) Byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, když nebylo zohledněno, že žalobkyně od počátku řízení uváděla, že stěna nástavby přiléhající k hranici pozemku zasáhne do společné stěny rodinných domů. Správní orgány nezohlednily, že se žalobkyně s vlastníky sousední nemovitosti dohodla na přesném provedení hraniční stěny a tuto dohodu zpracovala do projektové dokumentace odpovědná projektantka. Správní orgán nezjistil přesnou hranici mezi dotčenými pozemky a na nich ležícími stavbami a vyšel zcela jednostranně z tvrzení vlastníků sousední nemovitosti o míře zásahu do jejich práv. Rovněž bez dalšího převzal jejich tvrzení, že se o zásahu do společných částí dozvěděli až v průběhu realizace stavby, přičemž zcela pominul, že byli účastníky stavebního řízení a rozhodnutí o povolení stavby jim bylo doručováno společně s ověřenou stavební dokumentací. Projev dobré vůle ze strany žalobkyně spočívající v ujednání o snížení šířky izolace žalovaný vyložil jako zpochybnění dobré víry a zákonného postupu žalobkyně. Tento závěr žalovaného je zcela nepřezkoumatelný, nemá oporu v provedeném dokazování ani v logicky konzistentní argumentaci.
- 3) Žalovaný nezohlednil, že konečné řešení přesahu izolace bylo s vlastníky sousední nemovitosti řádně projednáno a zaznamenáno ve stavebním deníku. Tento záznam byl následně potvrzen i stavebním úřadem. Nelze proto dovozovat nedostatek dobré víry na straně žalobkyně. Pokud nebyl tento jednoznačný projev souhlasné vůle vlastníků sousední nemovitosti vyložen jako souhlas s umístěním stavby, pak k němu mělo být přihlédnuto v případě posouzení proporcionality míry zásahu do práv jednotlivých účastníků řízení v případě zrušení pravomocného stavebního povolení.
- 4) Správní orgány zcela pomíjejí zásah do práv žalobkyně, který rozhodnutí způsobuje. Žalobkyně podotýká, že v minulosti vyhověla vlastníků sousední nemovitosti a povolila ukotvení střechy jejich rodinného domu za současného zasažení do svého rodinného domu, tedy povolila zásah do svého vlastnického práva. Má za to, že tyto okolnosti mohou být zohledněny při posuzování dobré víry účastníků i míry zásahu do jejich práv způsobené zrušením pravomocného rozhodnutí o povolení stavby. Žalobkyně zdůraznila, že přesah stavby na sousední pozemek je v rozsahu cca 3 cm. Dopady, které by měla realizace napadeného rozhodnutí, tj. povinnost odstranění stavby a vysoké finanční nároky tohoto řešení jsou v hrubém nepoměru k dopadům do práv vlastníků sousední nemovitosti. Žalovaný řádně neprovedl vyžadovaný test proporcionality mezi

zásahem do majetkových a vlastnických práv žalobkyně a veřejně chráněným zájmem třetí osoby na ochraně jejího vlastnického práva. Požadavek principu proporcionality je nutno vnímat jako povinnost zkoumat, zda existovaly mírnější prostředky, jichž mohlo být proti žalobkyni použito a zda napadené rozhodnutí a jeho praktické dopady svým právním významem odpovídají důvodu, pro který bylo řízení zahájeno. Žalovaný také vůbec nezohlednil, že žalobkyně provedla stavbu na základě pravomocného stavebního povolení vydaného v řízení, jehož se vlastníci sousedních nemovitostí řádně zúčastnili.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stavební úřad povolil předmětnou stavbu, ačkoliv žalobkyně nepředložila doklady taxativně vyjmenované v § 110 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon), jimiž je podmíněno povolení stavby. Ze správního spisu a projektové dokumentace je nepochybné, že součástí stavby je i část společné zdi mezi rodinnými domy č.p. X a č.p. X, která je ve vlastnictví více vlastníků. Stavebník podklady prokazující jeho právo, aby byla předmětná společná zeď stavbou dotčena, k žádosti o stavební povolení nepřipojil a nebyly doloženy ani v průběhu stavebního řízení. Stavební povolení bylo za tohoto stavu vydáno v rozporu s právními předpisy. Takové pochybení považuje žalovaný za natolik závažné, že je samo o sobě důvodem pro postup podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád). Skutečnost, že spoluvlastníci štítové zdi byli účastníky územního a stavebního řízení, je právně bezvýznamná. K námitce žalobkyně týkající se její dobré víry a testu proporcionality mezi zásahem do majetkových a vlastnických práv žalobce a veřejně chráněným zájmem třetí osoby na ochraně jejího vlastnického práva žalovaný uvedl, že sama skutečnost, že žalobkyně nedoložila ke stavebnímu řízení odpovídající podklady, zakládá pochybnosti, že nabyla ze stavebního povolení práva v dobré víře. S přihlédnutím k závažnosti zjištěného porušení právních předpisů zájem na nápravě nezákonného rozhodnutí, který spočívá v zájmu na zákonnosti vydávaných správních rozhodnutí na zjištění stavu věci, o kterém nejsou pochybnosti a na zachování rovnosti postavení dotčených osob při uplatnění jejich procesních práv, převažuje nad případnou újmou žalobkyně. Žalovaný dále podotkl, že zápis do stavebního deníku byl proveden při realizaci stavby, tj. až po nabytí právní moci stavebního povolení a nemůže mít tedy na ně vliv. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vydaného ve zkráceném přezkumném řízení a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 28.11.2011 u Stavebního úřadu Frýdek-Místek (dále jen stavební úřad) žádost o stavební povolení na stavbu „nástavba rodinného domu č.p. X, ulice Skautská, Frýdek na pozemku parc. č. X v k.ú. Frýdek“ (dále jen stavba). Přílohou žádosti bylo mj. prohlášení žalobkyně, V. V., M.P. a A. P. ze dne 12.3.2002 vyjadřující souhlas, aby zeď síly 30 cm dělící majitele rodinných domů č.p. X (manželé P.) a č.p. X (manželé V.) na ulici Skautská ve Frýdku-Místku byla postavena v hranici, tj. 15 cm

na straně jedné a 15 cm na straně druhé, přičemž zeď bude společná pro uvedené vlastníky. Oznámením ze dne 7.12.2011 bylo oznámeno zahájení řízení účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy. Manželé P. jako vlastníci sousední nemovitosti byli zahrnuti mezi účastníky řízení. Současně byla v oznámení o zahájení řízení stanovena lhůta pro seznámení se s podklady rozhodnutí a uplatnění námitek. Podle obsahu správního spisu žádné námitky nebyly podány. Rozhodnutím ze dne 16.1.2012 č.j. MMFM 142448/2011 vydal stavební úřad stavební povolení, kterým stavbu povolil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.2.2012. Podáním ze dne 27.8.2012 podali manželé P. žádost o přezkoumání stavebního povolení a jako důvod uvedli, že ačkoliv ze stavebního povolení vyplývá, že stavba bude realizována jen na pozemku žalobkyně, byla jí porušena dohoda o společném vlastnictví společné zdi z roku 2002. Stěžovatelé k takovému zásahu nedali žádný souhlas, a jelikož ze stavebního povolení nebyl takový zásah zřejmý, nevznegli ani námitky proti němu. Při realizaci stavby nastal stav, kdy tato zasahuje cca 10 cm na pozemek žalobců, nová štítová stěna stěžovatelů leží na jejich střešní krytině a může ji chemicky poškozovat a bránit v její údržbě. Stěžovatelé se snažili nalézt dohodu a projednali věc s projektantkou, stavbyvedoucím a žalobkyní, avšak nedošlo k předpokládané nápravě. Na základě této žádosti vydal Krajský úřad Moravskoslezského kraje dne 17.10.2012 pod č.j. MSK 136831/2012 usnesení, kterým zahájil přezkumné řízení pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo vydáno stavební povolení s odůvodněním, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Rozhodnutím ze dne 20.12.2012 tentýž správní orgán pod č.j. MSK 120912/2012 rozhodl o zrušení stavebního povolení vydaného stavebním úřadem dne 16.1.2012 pod č.j. MMFM 7024/2012. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 94 odst. 1 věty první správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.

Podle ust. § 94 odst. 5 správního řádu při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).

První žalobní bod krajský soud důvodným neshledal, když má za to, že z obsahu napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, co bylo předmětem řízení. Pokud došlo v odůvodnění napadeného rozhodnutí k nepřesné formulaci, jak uvádí žalobkyně, jedná se o pochybení, které nemohlo způsobit nepřezkoumatelnost či zmatečnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o další žalobní body, soud o jejich důvodnosti učinil následující komplexní úvahu, když všechny žalobkyní uvedené důvody v bodech 2) – 4) žaloby se, ať už výslovně či nepřímě, týkají stěžejní žalobní námitky, a to nedostatečného posouzení zásahu výsledku přezkumného řízení do práv žalobkyně včetně absence testu proporcionality mezi zásahem do majetkových a vlastnických práv žalobkyně a veřejně chráněným zájmem třetích osob. Z ust. § 94 odst. 5 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu šetřit práva nabytá v dobré víře. Ust. § 94 odst. 5 správního řádu je zcela adresně cíleno na případy, kdy správní orgán dojde k závěru,

že nejsou splněny podmínky pro postup podle § 94 odst. 4 a je důvod pro změnu nebo zrušení pravomocného rozhodnutí podle § 97 odst. 3. V takových případech se musí vždy řídit kritériem stanoveným v § 94 odst. 5, kterým je šetření práv nabytých v dobré víře. Ust. § 94 odst. 5 by se nepoužilo např. v případě, že by bylo zjištěno, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno na základě nepravdivých údajů uvedených žadatelem v žádosti nebo v průběhu řízení o žádosti, což by znamenalo, že nemohl být v dobré víře. Pokud bude naopak rozpor rozhodnutí správními předpisy mít původ pouze v postupu správního orgánu, aniž by k tomu účastník svým přičiněním jakkoliv přispěl (např. správní orgán nesprávně hodnotil nějaký důkaz nebo ignoroval obsah závazného stanoviska), nebo o tom věděl a je tak v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, bude třeba jeho v dobré víře nabytá práva šetřit (srov. Josef Vedral, Ph.D.: Správní řád komentář, druhé aktualizované a rozšířené vydání, Bova Polygon Praha 2012, str. 822).

V posuzované věci krajský soud z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zjistil v první řadě nesoulad v náhledu na ust. § 94 odst. 5 správního řádu. Zatímco přezkumný správní orgán I. stupně učinil ochranu práv žalobkyně nabytých v dobré víře předmětem své úvahy, ale dospěl k závěru, že svých práv v dobré víře nenabyla (str. 6 odst. 2 prvostupňového rozhodnutí), žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že v případě závažného porušení právních předpisů nabytá práva stavebníka nelze šetřit a není podstatné, zda je stavebník nabyt v dobré víře či nikoliv. V případě rozhodnutí přezkumného správního orgánu I. stupně dospěl krajský soud k závěru, že jeho úvahy týkající se ust. § 94 odst. 5 správního řádu jsou nepřezkoumatelné. Správní orgán nejprve na str. 5 napadeného rozhodnutí vyhodnotil, že stavební úřad postupoval v rozporu se zákonem, neboť nezjistil dopad povolované stavby na společné konstrukce obou rodinných domů, ačkoliv tato skutečnost byla seznatelná z projektové dokumentace (příkladmo uvádí výkres č. 13). Za této situace bylo povinností stavebního úřadu zabývat se otázkou zásahu do vlastnických práv vlastníků sousední nemovitosti, což však neučinil. Žalobkyní předložené prohlášení ze dne 12.3.2002 o společném vlastnictví zdi mezi oběma domy (příloha žádosti o vydání stavebního povolení) bylo k prokázání práva realizace stavby, jež se bude dotýkat společného vlastnictví, zcela nedostatečné. Na základě těchto důvodů správní orgán dospěl k potřebě zrušit napadené rozhodnutí dle ust. § 97 odst. 3 správního řádu. V části odůvodnění zabývající se posouzením práv nabytých v dobré víře přezkumný správní orgán I. stupně posoudil dohodu mezi žalobkyní a vlastníky sousední nemovitosti ze dne 9.8.2012, jež byla zapsána do stavebního deníku, negativně vyhodnotil, že uzavřená dohoda nebyla ze strany stavebníka dodržena a dospěl k závěru, že žalobkyně nenabyla práv z posuzovaného rozhodnutí v dobré víře. Učiněná úvaha je nekonzistentní a postrádá vnitřní soulad. Správní orgán zcela po právu vytýká stavebnímu úřadu nedůslednost postupu při vydání stavebního povolení, jež způsobila vydání nezákonného rozhodnutí. Nevyhodnocuje však, jakým způsobem se na tomto stavu podílela žalobkyně, když pouze konstatuje, že neprokázala právo realizovat stavbu navrhovaným způsobem. Za situace, kdy přesah stavby do spoluvlastnictví žalobkyně a vlastníků sousední nemovitosti (dotčené společné zdi), byl seznatelný z projektové dokumentace, bylo povinností stavebního úřadu vyplývající z ust. § 111 odst. 3 stavebního zákona, ale také ze základních zásad správního řízení (§ 2 odst. 1 a § 4 odst. 2 správního řádu) vyzvat žalobkyni k doplnění žádosti, resp. jejích příloh o doklad prokazující právo, že společný majetek může být stavbou dotčen. Z obsahu správního spisu není zřejmé, že by stavební úřad takto postupoval. Na základě obsahu správního spisu však nelze

rozhodně učinit závěr, že žalobkyně uvedla záměrně nepravdivé údaje nebo podstatné skutečnosti zamlčela. Naopak byl to stavební úřad jako specializovaný orgán státní správy, který byl povinen dostát svým zákonným povinnostem a vydat rozhodnutí za podmínek, které budou souladné s právními předpisy. Pokud stavební úřad této povinnosti nedostál, nelze z důsledku, jímž je nezákonné rozhodnutí a stavba realizovaná na základě tohoto nezákonného rozhodnutí, vinit žalobkyni, když naopak na její straně byla dobrá víra, že rozhodnutí bylo vydáno správným a zákonným postupem. Přezkumný správní orgán I. stupně bez jakékoliv návaznosti na předchozí část odůvodnění (nezákonnost postupu stavebního úřadu) posuzoval jako hledisko existence dobré víry na straně žalobkyně dohodu se spoluvlastníky společné zdi, která však byla uzavřena až v průběhu realizace stavby, tedy po právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Úsudek, že uvedená dohoda zpochybňuje nabytí práv ze stavebního povolení v dobré víře, postrádá jednak logický základ, neboť východiskem není stavební povolení ale soukromá dohoda mezi spoluvlastníky, která se promítla do projektové dokumentace, a jednak není podložen věcně, neboť obsah správního spisu nevypovídá o tom, že žalobkyně v průběhu správního řízení nebyla v dobré víře, případně, že posuzovaný stav ve větší či menší míře způsobila, např. zamlčením rozhodných skutečností nebo poskytnutím nepravdivých informací. Zcela nevyhodnocena pak zůstala, jak oprávněně namítá žalobkyně, skutečnost, že vlastníci sousední nemovitosti byli účastníky stavebního řízení, od počátku měli prostor se řízení aktivně účastnit a využít svých procesních práv, což však neučinili. Přes jednoznačně nezákonný postup stavebního úřadu nelze nezohlednit, že vlastníci sousední nemovitosti měli možnost seznámit se s projektovou dokumentací a aktivně přistupovat k obraně svých práv, což neučinili. Jejich procesní pasivita jim sice nebránila v následném podání žádosti o přezkumné řízení, lze však přisvědčit žalobkyni, že v posuzování okolností, jež mohou být významné z hlediska ust. § 94 odst. 5 správního řádu, by měla být vyhodnocena.

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného, dospěl krajský soud ohledně úvahy žalovaného v otázce proporcionality dopadu přezkoumávaného rozhodnutí na právní sféru žalobkyně (str. 5 odst. 4, 5 napadeného rozhodnutí), že je nejen nepřezkoumatelná, ale také vystavěná na nesprávném právním názoru. Ačkoliv žalobkyně v odvolání zpochybnila úvahu přezkumného správního orgánu I. stupně ohledně existence dobré víry na straně žalobkyně a uvedla, jakými kritérii by se měly správní orgány v tomto směru řídit, žalovaný tuto odvolací námitku nevyhodnotil. V označené části odůvodnění nejprve konstatoval, že prvostupňový přezkumný orgán ust. 94 odst. 5 správního řádu respektoval a v dalším odstavci bez logické návaznosti na předchozí text uvedl, že práva stavebníka nabytá na základě nezákonného rozhodnutí nelze šetřit a není podstatné, zda je stavebník nabyt v dobré víře či nikoliv. Tento závěr žalovaného je v přímém rozporu s obsahem ust. § 94 odst. 5 správního řádu a rovněž se závěry krajského úřadu, které sice shledal krajský soud rovněž nepřezkoumatelnými, ale toliko z věcného a logického hlediska (viz argumentace shora), když zákonnou povinnost stanovenou § 94 odst. 5 tento správní orgán respektoval. Ust. § 94 odst. 5 správního řádu upravuje nutnost šetření práv nabytých v dobré víře jako povinnost správního orgánu, zejména v těch případech, kdy bylo postupováno podle § 97 správního řádu, resp. při postupu podle § 99. Tato povinnost se tedy výslovně vztahuje na případy, kdy je seznána existence rozhodnutí vydaného v rozporu s právními předpisy. Pokud žalovaný vykládá citované ustanovení v podstatě opačným způsobem, než určil zákonodárce, je tento jeho výklad nezákonný.

Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že v posuzované věci mají přezkumné správní orgány povinnost postupovat dle § 94 odst. 5 správního řádu a posoudil práva žalobkyně nabytá v dobré víře. V dalším řízení bude nezbytné, aby v rámci testu proporcionality dotčených zájmů byl náležitě zjištěn skutkový stav, neboť bude nutno vycházet z faktického rozsahu zásahu stavby do společného majetku spoluvlastníků, příp. do výlučného vlastnictví vlastníků sousední nemovitosti, ale také z obsahu stavebního povolení, resp. faktického rozsahu provedené stavby, když v přezkumném správním řízení přezkoumávané stavební povolení povoluje nejen úpravy, jež vyvolaly stížnost vlastníků sousední nemovitosti a následné přezkumné řízení, ale také rozsáhlé vnitřní úpravy domu žalobkyně.

Na základě shora uvedené právní argumentace shledal krajský soud žalobní body 2) a 4) důvodnými a napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyni, která měla ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 2x režijní paušál po 600,- Kč, tj. celkem 6.800,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 9.800,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobkyni v řízení zastupovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30. ledna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu